

Sag, skal jeg ogsaa fatte mig i størst mulig Korthed. Ogsaa jeg vil bringe en Tak til den højtærede Minister, fordi han har fremsat dette Forslag i Overensstemmelse med det Ønske, der i Fjor blev udtalt her i Tinget ved Afstemningen over den Dagsorden, der da blev vedtagen.

Det er jo en Selvfølge, at, naar en Lov som Tyendeloven er bleven over 50 Aar gammel, kan den trænge til en Revision paa adskillige Punkter, og jeg erkender ogsaa, at Tyendeloven trænger til Revision paa enkelte Punkter. Men det, jeg vil fastholde, og det, som jeg ønsker maa blive Udgangspunktet for Kommissionens Arbejde og ogsaa det Udvalgs Arbejde, som jeg hører, Sagen skal henvises til, er, at man ikke vil gaa bort fra, men bevare Tyendeforholdet, fordi jeg tror, at dette først og fremmest er i Tyendets velforstaaede Interesse. Derimod erkender jeg, at Bestemmelsen om Hustugten, som det ærede Medlem, der sidst talte, særlig har fremdraget, er af den Slags Ting, der skæmmer den nuværende Tyendelov. Jeg erkender, at Spørgsmaalet om Fritid, om Boligforholdene er Krav, der paatrænge sig, og at det kan have sin Betydning, at der bliver taget Bestemmelse derom i en Lov om dette Forhold.

Men jeg gentager, jeg betragter selve Tyendeforholdet, som det bestaar, som et Forhold, man ikke bør forandre, thi det er først og fremmest i Tyendets egen velforstaaede Interesse, og jeg ønsker ikke, at man ved en ny Lov skal bidrage til at løse Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Den Udvikling, som Industrien har taget i de større Byer, især her i Hovedstaden, har jo desværre ført til, at Arbejdsgivere og Arbejdere der ere komne til at staa i et spændt Forhold til hinanden, saaledes at de ere udsatte for at betragte hinanden som to fjendtlige Magter. Ude paa Landet er Forholdet heldigvis anderledes. Der leve som Regel Husbond og Madmoder sammen med deres Tyende, de spise ved samme Bord, de arbejde sammen, de have under mange Former, ogsaa i Foreningslivet, Fællesskab med hinanden, og dette Fællesskab betinger i høj Grad det gode Forhold mellem de to Parter, og dette Forhold ønsker jeg fremdeles bevaret.

Det glæder mig at høre af den første ærede Taler, at Hensigten er at udvide Antallet af de Medlemmer, som dette Ting skal sætte ind i Kommissionen. Det forekommer mig ogsaa, at 3 er for lidt, det vil jo føre til, at kun et enkelt Parti vilde

blive repræsenteret, og det er jo dog rigtigst og mest hensynsfuldt, at de forskellige Grupper her i Tinget, saa vidt mulig, blive repræsenterede i Kommissionen.

Hvilken Myndighed der skal tillægges Kommissionen, bliver jo en Sag for sig. Jeg vil dog ikke haabe, at Kommissionen skal faa det Hverv at rejse hele Landet rundt og ligge ind paa Herregaarde og Bøndergaarde, og navnlig ikke, som den sidste ærede Taler vilde, undersøge Spisekamrene rundt omkring, det vilde blive for vidtløftig en Opgave og, som det forekommer mig, et noget for stærkt Indgreb hos de Værter, man vilde tillade sig at besøge. Men disse Forhold ere vel iøvrigt saa godt kendte af de Mænd, der komme ind i Kommissionen, at en saadan Rejse, der skulde have en saa specifik Opgave, vist bør betragtes som overflødig thi jeg er enig med den ærede første Taler i at ønske, at de Repræsentanter, der vælges af Regeringen ind i en saadan Kommission; maa være Repræsentanter dels fra Landboforeninger og dels, og ikke mindst, fra Husmandsforeninger. Det forekommer mig, at den ærede første Taler har fuldstændig Ret, naar han særlig har fremhævet, at det var Foreninger, der maa siges at have nøje Kendskab til disse Forhold. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget.

Første Viceformand (Krabbe): Folke-tingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sabroe: Maa jeg gøre opmærksom paa — jeg erfarer det først nu — at jeg har gjort mig skyldig i en Fortalelse. Jeg vilde nævne Karle- og Pige kamre. Karlekamrene nævnede jeg, men kom til at sige „Spisekamre“ i Stedet for „Pigekamre“, og da jeg gerne vil forebygge, at der tales videre om dette, skal jeg her rette Fortalelsen.

Barner: Jeg maa sige, at ogsaa jeg begyndte at blive lidt ængstelig, da jeg hørte, at Kommissionens Bemyndigelse skulde strække sig saa vidt, at den ogsaa skulde undersøge Spisekammeret. Jeg vilde da være ret betænkelig ved overhovedet at give Sagen min Tilslutning — skønt mig vilde det ikke genere, det vilde blive et ret let Arbejde, da mit Spisekammer er ret lille. Men ved at tænke over det, er jeg ogsaa kommen til det Resultat, at det var den ærede Talers behagelige Spøg, der dér kom frem.